

חק לישראל – פרשת פקודי יום ג'

תורה – שמות פרק לח'

(לא) וְאֵת אֲדָנֵי הַחֶצֶר סְבִיב וְאֵת אֲדָנֵי שְׁעַר הַחֶצֶר וְאֵת כָּל יִתְדֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת כָּל יִתְדֵת הַחֶצֶר סְבִיב: (לא) וְאֵת אֲדָנֵי הַחֶצֶר סְבִיב וְאֵת אֲדָנֵי שְׁעַר הַחֶצֶר וְאֵת כָּל יִתְדֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֵת כָּל יִתְדֵת הַחֶצֶר סְבִיב: (לא) וְיָת סִמְכֵי דְדִרְתָּא סְחֹר סְחֹר וְיָת סִמְכֵי תִרְע דְדִרְתָּא וְיָת כָּל סִפֵּי מִשְׁפָּנָא וְיָת כָּל סִפֵּי דְרִתָּא סְחֹר סְחֹר:

לט (א) וּמִן הַתְּכֵלֶת וְהָאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי עָשׂוּ בְגָדֵי שָׂרָד לְשָׂרֵת בַּקֹּדֶשׁ וַיַּעֲשׂוּ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (א) וּמִן הַתְּכֵלֶת וְהָאֲרָגְמָן וְתוֹלַעַת הַשָּׁנִי עָשׂוּ בְגָדֵי שָׂרָד לְשָׂרֵת בַּקֹּדֶשׁ וַיַּעֲשׂוּ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (א) וּמִן תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָא וְצִבְעֵי זְהוּרֵי וְעִבְדוּ לְבוּשֵׁי שְׂמוּשָׂא לְשִׂמְשָׂא בְּקוֹדֶשׁא וְעִבְדוּ יָת לְבוּשֵׁי קוֹדֶשׁא דִּי לְאַהֲרֹן כְּמָא דִּי פְקוּדֵי יְיָ יִת מֹשֶׁה:

(ב) וַיַּעֲשׂוּ אֶת הָאֵפֹד זֶהב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר: (ב) וַיַּעֲשׂוּ אֶת הָאֵפֹד זֶהב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר: (ב) וְעִבְדוּ יָת אֵפֹדָא דְזָהָבָא תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָא וְצִבְעֵי זְהוּרֵי וְבוּץ שְׁזִיר:

(ג) וַיִּרְקְעוּ אֶת פְּחֵי הַזָּהָב וְקָצְצוּ פְתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹף הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹף הָאֲרָגְמָן וּבְתוֹף תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְתוֹף הַשֵּׁשׁ מְעֻשָׂה חֹטָב: (ג) וַיִּרְקְעוּ אֶת פְּחֵי הַזָּהָב וְקָצְצוּ פְתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹף הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹף הָאֲרָגְמָן וּבְתוֹף תוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְתוֹף הַשֵּׁשׁ מְעֻשָׂה חֹטָב: (ג) וַיִּרְדִּידוּ יָת סִפֵּי דְזָהָבָא וְקָצְצוּ חוּטֵינָא לְמַעֲבַד בְּגוּ תְּכֵלָא וּבְגוּ אֲרָגְמָא וּבְגוּ צִבְעֵי זְהוּרֵי וּבְגוּ בוּצָא עוֹבֵד אֲמָן:

(ד) כְּתִפְתַּת עָשׂוּ לוֹ חִבְרַת עַל שָׁנֵי קְצוּתֵיהֶן (קְצוּתֵיהֶן) חִבְרַת: (ד) כְּתִפְתַּת עָשׂוּ לוֹ חִבְרַת עַל שָׁנֵי קְצוּתֵיהֶן (קְצוּתֵיהֶן) חִבְרַת: (ד) כְּתִפְתַּת עָשׂוּ לוֹ חִבְרַת עַל שָׁנֵי קְצוּתֵיהֶן (קְצוּתֵיהֶן) חִבְרַת: (ד) כְּתִפְתַּת עָשׂוּ לוֹ חִבְרַת עַל שָׁנֵי קְצוּתֵיהֶן (קְצוּתֵיהֶן) חִבְרַת: (ד) כְּתִפְתַּת עָשׂוּ לוֹ חִבְרַת עַל שָׁנֵי קְצוּתֵיהֶן (קְצוּתֵיהֶן) חִבְרַת:

רש"י

כאן הוא מלמדך היאך היו טווין את הזהב עם החוטין מרדלין טסין דקין וקולצין מהן פתילים לאורך הטס לעשות אותן פתילים מעורבין עם כל מין ומין בחשן ואפוד שנאמר בהן זהב חוט א' של זהב עם ו' חוטין של תכלת וכן עם כל מין ומין שכל המינים חוטין כפול פשה והזהב חוט ז' עם כל א' וא':

(א) ומן התכלת והארגמן וגו' – שש לא נאמר כאן ומכאן אני אומר שאין בגדי שרד הללו בגדי כהונה שבגדי כהונה הי' שש אלא הם בגדים שמכסים בהם כלי הקדש בשעת סלוק מסעות שלא היה בהם שש:

(ג) וירקעו – כמו (תהלים קלו) לרוקע הארץ כתרגומו ורדילו טסין היו מרדלין מן הזהב אשטנדר"א בלע"ז (אויזדעהנען) טסין דקות.

נביא – מלכים א' פרק ז' נ'–נא'

(ג) וְהַסְּפֹת וְהַמְזֻמְרוֹת וְהַמְזֻרְקוֹת וְהַכְּפֹת וְהַמְּחַתּוֹת זָהָב סָגוּר וְהַפְּתוֹת לְדִלְתוֹת הַבַּיִת הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים לְדִלְתֵי הַבַּיִת לְהִיכָל זָהָב: (ג) וְקוּלִיא וּמְזֻמְרִיא וּמְזֻרְקִיא וּבְזִיכִיא וּמְחַתִּיתִיא דְהַבָּא טַבָּא וּמוּגְלִסִּיא לְדִשִּׁי בֵּית גּוּאָה לְקוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁיא לְדִשִּׁי בֵּיתִיא לְהִיכָלִיא דְהַבָּא:

חק לישראל – פרשת פקודי יום ג'

(נא) וְתִשְׁלַם כָּל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהוָה וַיָּבֵא שְׁלֹמֹה אֶת קָדְשֵׁי דָוִד אָבִיו אֶת הַכֶּסֶף וְאֶת הַזָּהָב וְאֶת הַכֶּלִים נָתַן בְּאֲצֵרוֹת בֵּית יְהוָה; (נא) ושלומת כל עבדתא דעבד שלמה מלכא בית מקדשא דיי ואיתי שלמה ית קודשי דוד אבוהי ית כספא וית דהבא וית מניא יהב באוצריא בית מקדשא דיי;

(א) אַז יִקְהַל שְׁלֹמֹה אֶת זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל רֹאשֵׁי הַמִּטּוֹת נְשִׂאֵי הָאָבוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה יְרוּשָׁלַם לְהַעֲלוֹת אֶת אָרוֹן בְּרִית יְהוָה מֵעִיר דָּוִד הִיא צִיּוֹן; (א) בכנ כנש שלמה ית סבי ישראל וית כל רישי שבטיא רברבי אבהתא דבני ישראל לות מלכא שלמה לירושלם לאסקא ית ארון קימא דיי מקרתא דדוד היא צרון;

(ב) וַיִּקְהָלוּ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בִּירַח הָאֲתָנִים בְּחַג הוּא הַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי; (ב) ואתכנישו לות מלכא שלמה כל אנש ישראל בירחא דעתיקיא דקון ליה ירחא קדמאה בחגא וכען הוא ירחא שביעאה;

(ג) וַיָּבֵאוּ כָּל זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הָאָרוֹן; (ג) ואתו כל סבי ישראל ונטלו כהניא ית ארונא;

רש"י

וזהב שהקדיש אביו. ומדרש אגדה (ילקוט שמעוני רמז קפז): שלא ראה שלמה לתת מאותו הקדש לבניו הבית. ושמעתי מחכמי ישראל שהיו אומרים: לפי שהיה יודע שסופו ליחרב, שלא יהיו העובדי כוכבים אומרים, קשה יראתם, שלקחו נקמתם מן הבית, שנבנה מן גזלות וחבלות שגזל מהם דוד. ויש אומרים: כך אמר שלמה, רעב היה צימי אביו שלש שנים, שנה אחר שנה, והיה לו לבזז ההקדשות הללו, להחיות בהן עניי ישראל.

(ג) והספות – כלי של מיני זמר הוא, וכן מזמרות. והמזרחות – לקבל דם. והכפות – לבזיכי לבונה. והמחחות – לחחות בהן תרומת הדשן וגחלים להוליד ממזבח החילון למזבח הפנימי להקטיר קטורת. והפוחות – מפתחות, שמעתי. שמפתחין בהם את המנעול. ללחחות הבית – שהוא קדש קדשים. ללחתי הבית – שהוא להיכל, כל פתחותיהן היו זהב; (נא) את קדשי דוד אביו – מה שנשאר מכסף

בתובים – משלי פרק כ' כט'–ל' פרק כא א'–ג'

(כט) תִּפְאָרֶת בְּחוּרִים כָּחֵם וְהִדָּר זִקְנִים שִׁיבָה; (כט) שבהורא דעולימיא תוקפיהון ושבתא דסבי סיבתא;

(ל) חֲבֵרוֹת פָּצַע תִּמְרוֹק בָּרַע וּמִפּוֹת חֲדָרֵי בָטָן; (ל) שוחני ופודעתא פגעו בבישא ומחיתא בגוה דכריסא;

(א) פִּלְגֵי מַיִם לֵב מֶלֶךְ בְּיַד יְהוָה עַל כָּל אֲשֶׁר יַחְפֹּץ יִטְנֶנּוּ; (א) היך טיפי דמיא לביה דמלכא באידוי דאלהא ולא תר דעבי נרכן ליה;

(ב) כָּל דֶּרֶךְ אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּעֵינָיו וְתִכֵּן לְבוֹת יְהוָה; (ב) כלהון ארחתיה דגברא תריצן אינון באפוי ואלהא מתקן לביה;

(ג) עֲשֵׂה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט נִבְחָר לַיהוָה מִזְבָּח; (ג) מן דעבד צדקתא ודינא מתרעי ביה אלהא מן דבחא;

חק לישראל – פרשת פקודי יום ג'

רש"י

(כט) תפארת בחורים כחם – כמו שתפארת בחורים כחם כן הדרת זקנים שיצה. חבורות פלע תמרוק צרע – דקן רבותינו הממרח עלמו לדבר עצירה סוף צא לזי פלעים וחבורות. ומכות חלדי בטן – (זה הדרוקן): (צ) כל דרך איש ישר בעיניו ותוכן – ומונ':

משנה – כתובות פרק ז'

(א) המדיר את אשתו מלהנות לו, עד שלשים יום, יעמיד פרנס. יתר מכן, יוציא ויתן כתובה. רבי יהודה אומר, בישראל, חדש אחד יקים. ושנים, יוציא ויתן כתובה. ובכהנת שנים יקים, ושלשה יוציא ויתן כתובה:

רע"ב – (א) המדיר את אשתו מלהנות לו – על הנאת תשמיש אין הגדר חל, משום דמשועבד לה ולא כל כמיניה להפקיע שעבודו. ועל הנאת מזונות אף על גב דמשועבד לה אשכחן דחל הגדר כגון שמספיקין מעשה ידיה למזונותיה. ובגמרא פריך ר"כ למה יעמיד פרנס, ומשני, כגון שאין מספיקין לדברים שהיתה רגילה בהם בבית אביה, ועל זה בלבד יעמיד פרנס

שיפרנסנה. ולא שיעמיד שליח לפרנסה, שהרי שלוחו של אדם כמותו, אלא שאומר כל המפרנס אינו מפסיד: יתר מכן יוציא ויתן כתובה – דעד שלשים יום לא שמעי אינשי וליכא זילותא. טפי משלשים יום שמעי אינשי ואיכא זילותא: בישראל – אם ישראל הוא שיכול להחזיר את גרושתו: ובכהנת – שאם יגרשנה לא יוכל להחזירה יהבו ליה רבנן זימנא טפי. ואין הלכה כר' יהודה:

(ב) המדיר את אשתו שלא תטעום אהד מכל הפרות, יוציא ויתן כתובה. רבי יהודה אומר, בישראל, יום אחד יקים. שנים, יוציא ויתן כתובה. ובכהנת, שנים יקים. שלשה, יוציא ויתן כתובה:

רע"ב – (ב) אחד מכל הפירות – כגון שאמרה היא קונם פרי פלוני עלי, והוא קיים

(ג) המדיר את אשתו שלא תתקשט באהד מכל המינין, יוציא ויתן כתובה. רבי יוסי אומר, בעגיות, שלא נתן קצבה. ובעשירות, שלשים יום:

רע"ב – (ג) שלא תתקשט באחד מכל המינים – [שאמרה היא] קונם בושם פלוני עלי, והוא קיים לה: בעגיות שלא נתן קצבה לדבר – עד מתי אסרו עליה, הוא דיוליא ויתן כתובה. אבל אם נתן קצבה, תמתין עד

אותו זמן. וכמה קצבה י"ב חדש: ובעשירות שלשים יום – שכן אשה חסובה נהנית מריח קשטיה שלשים יום, וזאת תהנה מריח הקשטים שנתקשטה לפני הגדר שלשים יום. והלכה כר' יוסי:

(ד) המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה, בזמן שהיא עמה בעיר, חדש אחד יקים. שנים, יוציא ויתן כתובה. ובזמן שהיא בעיר אחרת, רגל אחד יקים. שלשה, יוציא ויתן כתובה:

רע"ב – (ד) רגל אחד יקים שלשה יוציא ויתן כתובה – הא מתניתין מפרשים לה בגמרא הכי, רגל אחד יקים, כמה דברים אמורים באשת ישראל, אבל בכהנת שנים

יקיים, שלשה יוציא ויתן כתובה. ומתניתין ר' יהודה היא דמפליג בין ישראל לכהנת, ולית הלכתא כוותיה:

חק לישראל – פרשת פקודי יום ג'

(ה) המדיר את אשתו שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה, יוציא ויתן כתובה, מפני שנועל בפניה. ואם היה טוען משום דבר אחר, רשאי. אמר לה, על מנת שתאמרי לפלוני מה שאמרת לי או מה שאמרת לי לך או שתהא ממלצה ומערה לאשפה, יוציא ויתן כתובה:

רע"ב – (ה) שנועל בפניה – לכת של שמחה והסרת יגון. ולבית האבל נועל בפניה, שלמחר היא מתה ואין אדם סופדה: מחמת דבר אחר – כגון להתחזק שבני אדם פרוצים מזויין סם: שתאמרי לפלוני וכו' – דברים של

קלות: שחא ממלצה ומערה לאשפה – אית דמפרשי לאחר שתשמע וימלא רחמה שכבת זרע תנפלונו כדי שלא יקלוט הזרע ותתעבר. ואית דמפרשי שתמלא עשרה כדי מים ותערה לאשפה, מפני שנראית כשוטה:

(ו) ואלו יוצאות שלא בכתובה, העוברת על דת משה ויהודית. ואיזו היא דת משה, מאכילתו שאינו מעשר, ומשמשתו נדה, ולא קוצה לה חלה, ונודרת ואינה מקיימת. ואיזוהי דת יהודית, יוצאה וראשה פרוע, וטווח בשוק, ומדברת עם כל אדם. אבא שאול אומר, אף המקללת יולדיו בפניו. רבי טרפון אומר, אף הקולגית. ואיזו היא קולגית, לכשהיא מדברת בתוך ביתה ושכניה שומעים קולה:

רע"ב – (ו) מאכילתו שאינו מעושר – ולא נודע לו אלא אחר שאכלו, כגון לאמרה ליה פלוני כהן תיקן לי את הכרי ואזל שיליה ואשתכח שיקרא: ומשמשתו נדה – כגון שהוחזקה נדה בשכנותיה שראוה לובשת בגדי נדות ולבעלה אמרה טהורה אני: ולא קולגה לה חלה – לאמרה ליה פלוני תקן לי את העיסה ואזל שיליה ואשתכח שיקרא: וטווח בשוק. ומראה זרעותיה לבני אדם: ומדברת

עם בני אדם – משחקת עם הבחורים: ומקללת יולדיו בפניו – מקללת ומחרפת רבי בעלה בפני בעלה: הקולגית – תובעת תשמיש בקול רם עד ששכנותיה שומעות אותה. וכל הני לריכות עדים והתראה להפסידן כתובתן. ואין להן לא כתובה ולא תוספת ואינן נוטלות אלא בלאותיהן הקיימים בלבד:

(ז) המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים, אינה מקדשת. בנסה סתם ונמצאו עליה נדרים, תצא שלא בכתובה. על מנת שאין בה מומין ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת. בנסה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתובה. כל המומין הפוסלין בבהנים, פוסלין בנשים:

רע"ב – (ז) שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים – באלו נדרים אמרו, שלא תאכל בשר ולא תשתה יין ולא תתקטט בצגדי לבעונים. אבל בשאר נדרים מקודשת: כל המומין הפוסלין בבהנים – בצבורות קא מני להו. והוסיפו עליהן בנשים, זיעה. וריח הפה או ריח רע במקום אחר בגופה. ושומא שיש בה שער, בין קטנה בין גדולה כשהיא כנגד פניה, וכגון שהיא תחת כפה שצראשה לזימנין

מתחזיר וזימנין ללא מתחזיר, שאם היא במקום המגולה תמיד הרי ראה ונתפייס, ואם השומא אין בה שער אינה מוס עד שתהא גדולה כאיסקר. וקולה עבה ומשונה מקול שאר הנשים. ונשכה כלב ונעשה במקום הנשיכה ללקת, כלומר כוץ כמו מכות אש. ודליה גסים מחצרותיה טפת. וקדליה רחוקים זה מזה עד שיש טפח בין 77 ל77. אלו מומין בנשים, ואע"פ שאינה מומין בבהנים:

(ח) היו בה מומין ועודה בבית אביה, האב צריך להביא ראייה שמשנתארסה נולדו בה מומין הללו ונסתתפה שדהו. בנסה לרשות הבעל, הבעל צריך

חק לישראל – פרשת פקודי יום ג'

לְהֵבִיא רֵאִיָּה שְׁעָד שְׁלֹא נִתְאַרְסָה הָיָה בָּהּ מוֹמִין אֵלָיו וְהָיָה מִקְחוֹ מִקַּח טְעוּת, דְּבָרֵי רֵבִי מְאִיר. וְחֻכְמִים אֲמֹרִים, בְּמֵה דְבָרִים אֲמֹרִים, בְּמוֹמִין שְׂפִסְתֵּר. אֲבָל בְּמוֹמִין שְׂבַגְלוּי, אֵינּוּ יָכוֹל לְטַעוֹן. וְאִם יֵשׁ מִרְחֵץ בְּאוֹתָהּ הָעִיר, אִף מוֹמִין שְׂפִסְתֵּר אֵינּוּ יָכוֹל לְטַעוֹן, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹדֵקָה בְּקִרְבוֹתָיו:

דע"ב – (ח) האב כריך להביא ראיה – אם זה לתבוע כחובתה מן האירוסין מזה שממאן לקחתה, כריך שיביא ראיה שלאחר שנתארסה היו זה מומין הללו. ואף על פי שיש לאשה חזקה לגופה, הואיל ונמלאו המומין ברשות האב ואיכא למימר כאן היו קודם אירוסין, ולפיכך אם לא הביא ראיה, צעל מהימין:

(ט) האיש שנוולדו בו מומין, אין כופין אותו להוציא. אמר רבן שמעון בן גמליאל, במה דברים אמורים, במומין הקטנים. אבל במומין הגדולים, כופין אותו להוציא:

דע"ב – (ט) שנוולדו בו מומין – משנשאה: מומין גדולים – נסמית עינו נקטעה ידו

(י) ואלו שכופין אותו להוציא, מפה שחין, ובעל פוליוס, והמקמז, והמצרף נחשת, והברסי, בין שהיו בם עד שלא נשאו ובין משנשאו נולדו. ועל פלן אמר רבי מאיר, אף על פי שהתנה עמה, יכולה היא שתאמר, סבורה הייתי שאני יכולה לקבל, ועכשיו איני יכולה לקבל. וחכמים אמורים, מקבלת היא על ברתה, חוץ ממה שחין, מפני שממקתו. מעשה בצידון בברסי אחד שמת והיה לו אח ברסי, אמרו חכמים, יכולה היא שתאמר, לאחיה הייתי יכולה לקבל, ולך איני יכולה לקבל:

דע"ב – (י) מוכה שחין – מורע: צעל פוליוס – ריח החוטם: והמקמז – מקבץ כואת כלבים: והמצרף נחשת – המחטך נחשת ממקום מולאו מן הארץ, ומסריח הוא:

גמרא – כתובות דף עב' ע"א

ונודרת ואינה מקיימת: דאמר מר בעון נדרים בנים מתים שנאמר אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וגו' ואיזו הן מעשה ידיו של אדם הוי אומר בניו ובנותיו רב נחמן אמר מהכא לשוא הכיתי את בניכם לשוא על עסקי שוא תניא היה ר"מ אומר כל היודע באשתו שנודרת ואינה מקיימת יחזור וידירנה ידירנה במאי מתקן לה אלא יחזור ויקניטנה כדי שתדור בפניו ויפר לה אמרו לו אין אדם דר עם נחש בכפיפה תניא היה ר' יהודה אומר כל היודע באשתו שאינה קוצה לו חלה יחזור ויפריש אחריה אמרו לו אין

חק לישראל – פרשת פקודי יום ג'

אדם דר עם נחש בכפיפה מאן דמתני לה אהא כ"ש אהך אבל מאן דמתני אהך אבל הא זימנין דמקרי ואכיל: ואיזוהי דת יהודית יוצאה וראשה פרוע: ראשה פרוע דאורייתא היא דכתיב ופרע את ראש האשה ותנא דבי רבי ישמעאל אזהרה לבנות ישראל שלא יצאו בפרוע ראש דאורייתא קלתה שפיר דמי דת יהודית אפילו קלתה נמי אסור אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן קלתה אין בה משום פרוע ראש הוי בה רבי זירא היכא אילימא בשוק דת יהודית היא ואלא בחצר אם כן לא הנחת בת לאברהם אבינו שיושבת תחת בעלה אמר אביי ואיתימא רב כהנא מחצר לחצר ודרך מבוי:

רש"י על הגמרא

צועלה מכלל לאסור א"נ מדכתיב ופרע מכלל דהווא שעתא לאו פרועה הוה שמע מינה אין דרך צנות ישראל ללאת פרועות ראש וכן עיקר: קלתה – סל שיש לו מלמטה בית קבול להולמו צראשו וצית קיבול מלמעלה לתת בו פלך ופשתן: הוי – לשון מקשה: א"כ – דצחצר יש צה משום פריעה: ודרך מבוי – ללא שכיחי רבים:

ידינה – משמע בעלמו קונס עליך דבר פלוני: יחזור ויקניטנה – חין לו להוליאה אלא כך יתקנה: בכפיפה – צתוך סל אחד שכשלא ישמר ישכנו אף זה יצא לדי שתקלנו: מאן דמתני לה אהא – דר"י דתני תקנתא אחלה כל שכן אנדרים ללא שכיחי: דאורייתא היא – ואמאי לא קרי לה דת משה: אזהרה – מדעבדין לה הכי לנוולה מדה כנגד מדה כמו שעשה להתנאות על

זוהר – פקודי דף רסא' ע"ב

זפאה חולקיה, מאן דינע לסדרא שבחי דמאריה באתר דאצטריה. עד הכא, דבקותא וברכאן וקדושה פחדא באבוקו: מפאן ולהלאה, קיימין שאלתין ובעותין. שירותא דבעי בר נש למשאל, למנדע במלין דמאריה, בגין למחזי תיאובתיה לגביה, ולא אתפרש מניה. בגין דבעי בר נש לאשתתפא בקדושה דשמא קדישא עלאה, לאתעטרא ביה, ואיהו שמא דברכאן וקדושתיו, פוזיו. רזא דשמא קדישא ידויד דאיהו קדיש בקדושה. ואלין אתון (אחרנין) אפיקו מניה הני אתון אחרנין, חבורא דהני, פחבורא דדכר בנוקבא. והני קדישין עלאין, רזא דקדושה: אלין אתון אחרנין אקרון ט"ל. טל השמים. רזא דחושבנא דאתון דיליה, בגין דהכא לתתא, קיימו כל מלין בחושבנא, ולא חושבנא, אלא לסיהרא. ובגין פך בעי לאתקשרא בקדושה דמאריה, ולא יתפרש בר נש מניה. וכד שאיל, שירותא דשאלתין למנדע למאריה, לאחזאה דתיאובתיה לגביה. מפאן ולהלאה, יתפרש זעיר זעיר, וישאל שאלתוי מה דאצטריה לשאלא:

חק לישראל – פרשת פקודי יום ג'

וְכָל שְׁאֵלֹתַי יְהוֹן, לְבַתֵּר דִּי־סִדְר סְדוּרָא דָּא דְקַאמְרוּן. כְּגוּוֹנָא דָּא, כָּל שְׁאֵלֹתַי יְהוֹן בְּתַחֲנוּנִים וּבְעוֹתִין לְקַמֵּי מְאָרִיָּה, וְלֹא יַעֲדִיק (ס"א ירחיק) גְּרַמְיָה מִנִּיָּה. זְכָאָה חוּלְקִיָּה, מֵאֵן דִּידַע לְסִדְרָא סְדוּרָא דָּא, לְמַהֲרָ בְּאַרְח מִיִּשְׁרָ, כְּדָא חֲזִי:

כְּגוּוֹנָא דְאֵתְאֲחֵדָא אֲשָׁא בְּמִיָּא, וּמִיָּא בְּאֲשָׁא. דְרוּם בְּצַפּוֹן, וְצַפּוֹן בְּדְרוּם. מְזָרְח בְּמַעֲרָב, וּמַעֲרָב בְּמְזָרְח. הָכִי נִמְי אֲתַקְשֵׁר כְּלָא כְּחֵדָא, וְיַחֲוּדָא אֲשֵׁתִלִּים דָּא בְּדָא:

וְכָל אֵינּוֹן דִּידַעִין לְסִדְרָא עֲלוֹתְהוֹן כְּדָא יֵאוּת, לְאֵתְכַלְלָא הָנִי הֵיכְלִין אֲלִין בְּאֵלִין, וְלֹאֲתַקְשֵׁרָא דָּא בְּדָא. הָאִי פִר נִשׁ אֲתַקְשֵׁר בְּהוּ, וְקָרִיב לִיָּה לְאֵתְכַלְלָא בְּהוּ. שְׁאֵלְתָא שְׁאִיל וְיַהֲיִב לִיָּה. זְכָאָה חוּלְקִיָּה בְּהָאִי עֲלִמָּא, וּבְעֲלִמָּא דְאֵתִי:

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק ב'

(יב) ויום טוב שחל להיות באחד בשבת מתפלל בברכה רביעית בלילה ותודיענו משפטי צדקך ותלמדנו לעשות חוקי רצונך ותתן לנו יי אלהינו קדושת שבת וכבוד מועד וחגיגת הרגל בין קדושת שבת לקדושת יום טוב הבדלת ואת יום השביעי מששת ימי המעשה הקדשת (והבדלת והקדשת את עמך ישראל בקדושתך) ותתן לנו ה' אלהינו מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון וכו' ובמוצאי שבת ובמוצאי יום טוב של כל השנה מבדיל באתה חונן אף על פי שהוא מבדיל על הכוס:
(יג) בחנוכה ובפורים מוסיפין בהודאה על הניסים שבת שחלה להיות בחנוכה מוכיר מזכיר על הניסים במוסף כמו שמזכיר בשאר תפלות:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.